

2015/7,8
červenec
srpen

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 7, 8/2015

<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Nejen dar léta</u>	<u>1</u>
<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Něco tu fungovalo.....</u>	<u>2</u>
<u> Blahopřání</u>	<u>3</u>
<u>Ing. Júlis Kodrík: Člověk v materiálním světě</u>	<u>4</u>
<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Člověk a víra</u>	<u>9</u>
<u> Citát</u>	<u>12</u>
<u>Magdalena Pulicarová: Noc kostelů</u>	<u>12</u>
<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Volně dle Arananda Upanišada</u>	<u>13</u>
Bc. Daniel Novotný:	
Ošemetná situace okořeněná slovo tvorbou	14
Větvení	14
Experiment	15
Přelomová	15
Jednou	16
Meditační	16
<u>Bc. Daniel Novotný: O berušce, která chtěla mít osm teček</u>	<u>16</u>
Ing. Pavel Sedlák:	
Úvaha o hledání pravdy v současném světě	18
<u>Ing. Pavel Sedlák: Tenzin Delek Rinpoče</u>	<u> </u>

NEJEN DAR LÉTA...

Že léto není žádný dar a že je příliš horko, sucho nebo mokro a že je přece samozřejmé, že po jaru léto musí přijít? No, jak pro koho, každý nedostane dar léta, alespoň ne tak, aby je mohl prožít tak, jak si léto celý rok představoval. Přemýšlejme, uvažujme, ano, i když se to nezdá, léto je dar a velký jako mnoho a mnoho zdánlivých samozřejmostí a „všedních věcí“ v našem životě. To pozná každý, kdo si třeba jenom zlomí ruku a po nějaké době s ní zase může začít pracovat a třeba psát do Poutníka jako např. autorka těchto řádků. Tím také děkuji všem, kteří se na naší Obci zasloužili o červnové číslo a vůbec za mnohou pomoc a činnost ve věcech zásadnějších i v detailech, které jsou však také důležité a jsou ukazatelem, že jsme společenství i do nepohody. Velký dík jmenovitě br. Ing. Pavlu Sedlákoví, na něhož toho připadlo nejvíce.

Děkujeme také všem, kteří na naší Květinové slavnosti uctili odkaz M. Jana Husa. Povšimli jsme si toho, že současná významná výročí našich dějin směřují naši pozornost do středověku? Nejsou to však jen prastaré, nám už kromě nostalgie nebo romantiky, nic neříkající dějiny. Co mají M. Jan Hus, M. Jeroným Pražský a Karel IV. vlastně společného? Jistě, první dva mučednickou smrt pro svoji víru, ale král a císař Karel IV.? Dějištěm jeho příběhu a vlivu byly evropské země. Podobně oba universitní Mistři zasluhují pozornost nejen Čechů. Sami tragicky „požehnáni ohněm“ předznamenali evropskou reformaci, z jejíhož nejradikálnější proudu vzešlo unitářství. Tedy tak až se nás tato výročí týkají. Připomínají nám nejen naše evropanství, ale také příběh naší víry (včetně mystické vroucnosti Karla IV.).

Kdysi tak výrazné hnutí unitářů, které za První republiky doslova občas hýbalo českým děním, by mělo i v současnosti, a snad právě v současnosti, zaujímat jasná stanoviska k závažným otázkám. Tak např. v aktuálním problému pomoci uprchlíkům bychom snad měli být na straně soucitu a náboženské tolerance a být všude tam, kde je možno zmírnit napětí a postavit se na stranu dialo-

gu. Jen tak nebudeme jen dary od života dočasně přijímat, ale budeme vědomě posilovat důvod naší unitářské cesty.

Tak krásné, přemýšlivé a činorodé léto

nám všem přeje

Jarmila Plotěná

Jarmila Plotěná

BEZ NÁZVU

Něco tu fungovalo, ale co. Je to takové plaché, stačí to chtít uchopit a už to zmizí jako obraz na rozčeřeně hladině. Pro někoho je to denním chlebem a nejskutečnější skutečností a pro mě – dar jen občasný.

Trvá, dokud jej nezaplaším výkřikem pýchy. – Jak nevlastnit milost – znamenalo by to jasně oddělit své sobectví od Něho a poznat se – nebo si myslet, že když si Milost přeje, přijde ke komukoliv a je tedy bez zásluhy. Dar z lásky – nezasloužený, jen tak, jako když na jaře prší jabloňové květy a zasypávají svou krásou neznámého poutníka, aniž ten si byl povšimnul jabloně dříve, než jej obdařila – ačkoliv tu stála odedávna.

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se narodili v červenci a srpnu

VŠE NEJLEPŠÍ!

- 7.7. Ing. Jana Jiříčková
- 13.7. Jitka Zlámalová
- 16.7. Miroslav Nejezchleba
- 20.7. Vladimír Oršulík
- 21.7. Ing. Václav Pivoňka
- 25.7. Danuše Dokoupilová
- 7.8. Pavel Grün
- 14.8. Pavla Čadová
- 24.8. Jaroslava Koktová
- 30.8. Rostislav Miča

ČLOVĚK V MATERIÁLNÍM SVĚTĚ

Starost o materiální záležitosti člověka, počínaje dítětem, je doprovázena jak rodičovskou tak i školní i společenskou výchovou – stěžejní by však měla být a v principu je výchova rodičovská. Výchova dítěte by neměla spočívat v maximální péči o jeho materiální potřeby a žádosti – co se v mnoha případech v rámci nepřiměřené lásky k němu dělá – ale ve schopnosti vychovatelů naučit dítě takovým návykům, které jsou v souladu s mravní výchovou, resp. hodnotami vychovatelů. V prvním stadiu této výchovy se jedná o kladný poměr k rodičům, pedagogům, starším lidem, celé společnosti a v neposlední řadě k Bohu, Stvořiteli. Tyto kladné aspekty je třeba ve výchově důsledně uplatňovat. Porušování výchovných metod dětmi je způsobováno přemírou rodičovské lásky, tolerantnímu, blahosklonnému až nekritickému poměru k jeho negativním vlastnostem. A tak místo toho, aby se charakter dítěte formoval správným směrem, správným vedením a usměrňováním, výsledek bývá opačný – z dítěte se stává suverén, jeho projevy bývají někdy neslušné, až agresivní; přispívají k tomu nejenom povahové vlastnosti jedince, protikladné způsoby výchovy, ale i špatné příklady dospělých jak v rodině, tak ve společnosti. Nejdůležitějším prvkem výchovy je však vzor a příklad rodičů a vychovatelů. Bohužel, negativní vlastnosti, které se projevují při dospívání, se přenášejí i do dospělosti, uplatňují se pak v rodině, v pracovním prostředí a všude, kde se dotyčný pohybuje. Člověk, který své negativní vlastnosti nezvládá, se stává neoblíbeným, lidé se mu vyhýbají a mnohokrát je pak takovýto jedinec na obtíž celé společnosti.

Každý člověk si přináší při zrození svou vlastní povahu se sklonem vyniknout v dobrém nebo zlém, která se při výchově projevuje jak v etických, tj. morálních, tak v intelektuálních oblastech. Intelektuální vlastnosti se uplatní zejména při existenčních záležitostech, morální všude, zejména tam, kde se životní situace promítají ve vztazích k lidem – typické prostředí je manželství.

Harmonickým se člověk stává tehdy, spojí-li se morální a intelektuální vlastnosti v jeden harmonický celek – a správná výchova to umožňuje, poněvadž povahu člověka je možno od útlého mládí jak ovlivňovat, tak formovat, a to jak v oblasti morální, tak intelektuální.

Z každodenní životní praxe víme, že pokud člověk nezíská a nepřisvojí si morální vlastnosti v rodinném prostředí, tak v jiném prostředí je získává jen zřídka. Pádovým důkazem pokřivené výchovy je nedávná minulost totalitního systému, kde všude, mimo rodinu, se výchova orientovala na politické cíle vládní garnitury. V současné době se může situace v této oblasti zlepšit, poněvadž do „hry“ vstupují i duchovní, humanitní a náboženské instituce, které mají morální výchovu ve svém programu – též mnohé nenáboženské organizace se snaží ovlivňovat své členy tak, aby jejich projev byl tolerantní a slušný. Náboženské organizace – církve – mají velkou příležitost podílet se na mravní výchově člověka.

Etická výchova v zemích, kde převládá křesťanství, je ovlivněna křesťanskou věroukou a to bez ohledu na to, zda jsou příslušníci těchto zemí věřící nebo ne. Za více jak tisícileté období křesťanských idejí se v těchto zemích formoval křesťanský způsob života od narození až do smrti člověka: výchova, chování, jednání, kulturní tradice, obyčeje, atd. Křesťanství mělo a má vliv i na světské zákonodárství a jiné „regule“ vydávané zákonodárnými orgány, náboženskými institucemi, zejména světskými vládnoucími orgány a to bez ohledu na to, zda to byly monarchie nebo demokratické státy přetrvávající do dnešní doby.

Z toho, co bylo napsáno, vyplývá, že my všichni bychom měli myslet, mluvit a především konat pod vlivem křesťanských idejí. Jsme pod tlakem mravních zákonů, které jsou, ať chceme, nebo ne, pro nás závazné a jestliže z jakýchkoliv důvodů tyto zákony nedodržujeme nebo obcházíme, neseme logicky a po právu následky.

Kromě toho, že výchova v křesťanských idejích je prováděna, tak řečeno, nenápadně, setkáváme se s mravní výchovou uvědomělou a to v rámci výchovy náboženské, nebo nábožensko-filozofické v různých duchovních společnostech, které šíří své ideje zejména v časopisech a publikacích, které vydávají. Jedinci, které náboženské myšlenky zvláště zaujaly, vzdělávají se zpravidla sami příslušnou literaturou, účastí na odborných přednáškách apod., čímž vnikají hlouběji do tajů božích zákonů, jejich poznání se prohlubuje. Přestávají opět na formálních věcech, jako jsou církevní dogmata a pak si zvolí určitou, jim nejlépe vyhovující duchovní nauku, ve které teprve prohlubují své znalosti a spějí k vyššímu poznání.

To, co si málo lidí uvědomuje, je skutečnost, že v každém případě sebemenší znalost etických zákonů, které jsou zakotveny v mravních kodexech, jako např. „desatero božích přikázání“, prohloubené a doplněné Ježíšem Kristem, zejména jeho zákonem lásky, jsou pro člověka závazné, a ať se mu to líbí nebo ne, nese za jejich porušení osobní zodpovědnost a vše dobré nebo zlé se mu přenáší do jeho budoucnosti. Je to z toho důvodu, že každý člověk má svobodnou vůli a ve většině případů myslí, mluví a činí z této svobodné vůle.

Člověk je tedy sebevědomá bytost se svobodnou vůlí a vyšší rozumovou schopností. Z hlediska tělesného organismu je vrcholnou formou materiálního bytí v pozemské přírodě, tedy ve sféře hmoty a „intelektuálně-duchovní“ osobnost s vyšším stupněm sebevědomého bytí ve sféře duchovní. Též by se dalo říct, že člověk je nejsložitějším projevem vědomého bytí na Zemi – v budoucnu, kdy se bude člověk zbavovat materiální závislosti, bude probíhat proces opačný: ze složitě organizovanosti do zjednodušování.

Tělesně je člověk dočasnou formou – jevem v pozemské přírodě, ovšem celý jeho život je z hlediska věčného života předurčen, avšak neustále ztvárňován a to jak vnějšími událostmi a vlivy, tak vlastními, osobními vědomými i nevědomými okolnostmi. Tělesná existence je jenom dočasná, při které má lidská osobnost možnost

se zdokonalovat, tj. ovlivňovat svůj život mravními zákony, těžit z moudrosti těch, kteří tyto zákony znají, vysvětlují a svým ctnostným životem potvrzují. Život je přísně zákonitou skutečností bez náhod a samoučelností a bez výjimek. Proto má být život člověka cílevědomou tvořivou činností s touhou poznávat ve všem pravdu, toužit po krásnějším a lepším životě v tvořivé součinnosti realizovanou zejména zákonem lásky.

V každodenní životní praxi je ale člověk vystaven silám, které mu do cesty staví překážky, které musí překonávat bezúhonně sám, nikoliv na úkor jiného a kromě toho musí odolávat různým pokušením, která jsou prubířským kamenem jeho morální síly. Tato zcela běžná životní situace dává možnost buď duchovního vítězství, nebo morálního úpadku. Jako příklad možno uvést životní hodnoty jako láska, pokora, dobro... a jejich protiklady nenávisť, pýcha, zlo..., které jsou staré jako lidstvo samo a je na každém z nás, ke kterým se přikloníme. Konání dobra je naší povinností a každodenně ho můžeme konat uvědoměle, tedy dobrovolně, bez postranních úmyslů, cestou realizace mravních zákonů. Avšak dobro není to, co je příjemné a co plní požadavky materiálního života, ale to, čím se plní úloha eticko-morálního chování. Konečným smyslem života by mělo být dosažení vyššího poznání, svobodně, beze strachu, s plným vědomím pomáhat svým spolubližním a být pro ně příkladem. Bez možnosti konat dobro by byl smysl života prázdný, promarněný, i když takových životů je v lidské společnosti spousta.

I když člověk koná dobro, nemůže se z karmického hlediska vyhnout utrpení, ale má možnost ovlivňování osudových událostí právě konáním dobra v koordinaci s vyššími silami – vroucí upřímnou prosbou o pomoc a sílu Stvořitele a vyšších duchovních sil. Takováto pomoc není nikdy odmítnuta. Je to příklad, kdy v tvořivé součinnosti vyšší slouží nižšímu. Je třeba ještě poznamenat, že život probíhá ve zpětných vazbách v důsledku působení karmického zákona, nic se nevyskytuje izolovaně, vše je projevem absolutně spravedlivých kosmických zákonů.

Rozhodujícím aspektem v konání člověka je svobodná vůle a plod této vůle, břemeno, musí člověk nést sám. Svobodná vůle neznamená svévolnost, libovolné počínání; čím vyšší bytost, a to nejenom v oblasti duchovní, ale i v intelektuální, tím větší odpovědnost. Narušování mravních zákonů bez ohledu na to, zda se koná ve jméno svém, jiné autority, společnosti, národa, se postižuje.

Udělejme nyní „rekognoskaci terénu“, zkoumejme naše bližší i širší okolí z hlediska mravních závazků. Podívejme se na sebe, příbuzné, přátele, spolupracovníky, představitele společenského, politického, kulturního, náboženského i státnického života. Všichni žijeme svým každodenním životem, uplatňujeme své biologické, existenční a osobní zájmy a sledujeme projevy k sobě, ke spolubližním, ke společnosti a k Bohu. Srovnáme-li tyto projevy s mravními principy, které vyznáváme a proklamujeme, s tím, jak se chováme, či už pod tlakem ze strachu nebo tolerantně, zjišťujeme, že ve většině případů jsou v protikladu s nimi. Tady nejlépe vidíme, jak dnešní člověk, který je v průměru na vysoké intelektuální úrovni a ovlivněn křesťanským způsobem života, je ještě „křehký“, jak jsou mu mnohokrát nepohodlné mravní zákony, s jakou lehkostí srdce a lhostejností je porušuje a jak nechce chápat důsledky svého počínání, nést jejich následky. Chová se jako malé dítě, které si neuvědomuje, co dělá a nechápe, proč je za své počínání trestáno. Jsou to ale většinou důsledky dnešního blahobytného způsobu života, náročného na materiální potřeby, jehož důsledkem je požitkářství, u kterého se nejí pro hlad a nepije pro žízeň, při kterých se otupuje smysl pro skromnost a šetrnost.

Již zmíněné počínání lidí se dá stěžít omluvit nebo zatajit před kosmickými zákony a dokonce ne i před vlastním svědomím, za všechny i sebemenší přestupky se nesou zákonité následky. Mnoho věřících, kteří si tyto skutečnosti neuvědomují, se diví, že přesto, že jsou oddáni Bohu, věří, co se jim předkládá, zúčastňují se obřadů, modlí se, hlásí se ke křesťanským tradicím – a přesto je osud pronásleduje neštěstím, nevyjímaje utrpení všeho druhu. Mnozí z nich se cítí zaskočení osudem, rouhají se Bohu ze zkla-

mání nad tím, že Boží ochrana není úměrná jejich náboženské horlivosti a úsilí. Zapomínají na to, že náboženství není pouhá víra v osobnost Ježíše Krista, Boha a jejich nadměrné zbožňování a oslavování, ale uplatňování mravních zákonů zakotvených v desatero božích přikázáních v každodenním životě do nejmenších podrobností. Je třeba si dále uvědomit, že: „dobrým se člověk stává tím, že koná dobro“ a ne pouze tím, že v něco věří a někoho zbožňuje a oslavuje. Náboženské úkony a víra, včetně modliteb, by měly být pro věřícího „opěrná hůl“, o kterou se člověk opírá při klopytání po „hrbolaté cestě života“. A je-li víra co v nejmenším rozporu s rozumem, tj. když zjišťujeme v Božích zákonech „racionální jádro“, pak onu „hrbolatou cestu života“ snadněji překonáme.

Francouzský spisovatel a historik Renan, autor životopisného díla „Ježíš Kristus“, napsal:

„Ježíš dobyl palmu vítězství proto, že byl mocný slovy i skutky a dobro, které neustále konal a hlásal, oslavil za cenu vlastní krve. Z tohoto hlediska nemá sobě rovna – Jeho Velikost trvá nezmenšena a bude trvat věčně.“

Jarmila Plotěná

ČLOVĚK A VÍRA

Člověk zahlédl něco, co se k němu přibližovalo, a měl pocit, že je to přívětivé a hřejivé, bylo to něco jako přátelské světlo. Bylo to stále blíž a blíž, až to zahřívalo jeho srdce.

„Kdo jsi?“, zeptal se člověk.

„**Jsem víra.**“ Odpovědělo to přátelské.

„Jaká víra? Křesťanská nebo jiná?“, ptal se člověk.

„**Jsem tvoje víra.**“ odpověděla víra.

„Jsi Světlo nebo Bůh?“ zeptal se člověk.

„Ne, nejsem Světlo ani Bůh, ale mohu tě dlouho vést k Tomu, kterého ty nazýváš Světlem nebo Bohem...“, zašeptala víra a zavonělo to tajemstvím.

„A jak to, že jsem Tě dříve neviděl? Proč jsi právě ty moje víra?“

„Hledal jsi, toužil jsi, volal jsi...“, řekla víra a dodala, že hlavně proto se objevila.

„Neuvědomuji si, že bych kdy něco takového...“, namítl člověk.

„Jen si vzpomeň, měl jsi všeho po krk, hledal jsi východisko a také sis velice přál najít v životě skutečný smysl a řád.“

„A ty jsi přišla, jak jsi milá. Je mi tak dobře, když jsi mi nablízku. Nesmím tě ztratit, bojím se, že bych tě mohl ztratit!“, vykřikl člověk.

„Mám pocit, že jsem se právě zmenšila. Nemohu být tam, kde je strach.“, řekla víra.

„Ne, ne, já už tě nepustím.“, zvolal člověk. „Zavřu se tady a nikam s tebou nepůjdu, kde by tě mohli urazit, zpochybnit nebo dokonce vyvrátit a také číst nebudu nic takového, co by tě mohlo ode mne vzdálit!“

„No pěkně děkuji, to mi tak pomůže“, namítlá víra.

„A co bys tak dělala na mém místě, kdybys mě konečně našla a měla tak ráda jako já tebe?“, ptal se člověk.

„Vyzkoušela bych tě, vyhnala bych tě mezi lidi a do nepohody, aby sis mohl ověřit, jestli jsem ti co platná a jestli jsem taková, jakou mne vidíš, když jsi v pohodě. A tak jestli věříš v nějaký ideál, ověř si svoji víru v praktickém životě a jestli se domníváš, že tě podporuji a pomáhám ti, opři se o mne všude tam, kde ti už nebude stačit tvoje síla. Kdykoliv už vyčerpáš všechny možnosti, abys něco dobrého vytvořil nebo někomu účinně pomohl, vzpomeň si na mne a také na okamžik, kdy jsi mne poprvé zatsušil, a já ti přinesu sílu.“

„Cože, ty přinášíš sílu?“, podivil se člověk.

„Ano, nejsem jen hřejivým, příjemným pocitem bezpečí nebo svět a smysl života vysvětlujícím učením. Mým nejvlastnějším úkolem, pokud jsem živá, je přinášet sílu klesajícím a radu bezradným.“, vysvětlovala víra.

„A jak bezpečně poznám, že jsi živá?“, dovolil si otázku člověk.

„Jsem neviditelná cesta, která vede od tvého nejvnitřnějšího svědomí, kde přestává být upřednostňováno tvoje osobní

prání a umlká tvá mnohmluvná obhajoba sama sebe, tvých cílů a tvých metod. Jsem velmi jemná, ale zároveň pevná spojnice tebe s Tím, skrze něhož se žije a moje příbuzenství s Ním poznáš dle přílivu moudrosti.“

„Mám však také nevlastní sestru a bratra. Mou nevlastní sestrou je neživá víra, ta, která je použitelná jen do pěkného počasí a odvane s prvním závanem větru. Jak se objevila, tak zase zmizí jako nedůležitá epizoda života, kterou lehce pohltí nezdar, smutek nebo zklamání. Jsem opakem této nevlastní sestry, která je jen ozdobou a přívěsem.“

„Mám také nevlastního bratra. Jeho jméno je názor. Poznáš jej, neboť je pohotovým oponentem do diskuse, najde si vždy svoje rozumové argumenty a vždy je v debatě umí obhájit.

Avšak ani tato moje dvojnice neživá víra ani obratný řečník názor tě nedovedou nikdy tam, kde umlkne hlas tvého sobectví a vše zjasní moudrostí a láskou.“

„Jsi podivuhodná“, řekl víře člověk. „Tak ani nevím, kde se tu bereš a zda jsem našel já tebe nebo ty mne?“

Na tuto otázku víra neodpověděla.“

CITÁT:

"Když na Boha vzpomeneš, nepůjdeš daleko, v sobě ho nalezneš a v něm se pokocháš, jakož on ráčí svoliti, a srozumíš, že Bůh v sobě jest neobsažený rozumem, neb on jest prvý i poslední, počátek i konec všech věcí, počátek nepočatý, ale od něhož se všechny věci počínají, a konec neskonalý, ale v němž se všechny věci skonávají. A tím srozumíš, že není rozumem obsažený, že on všechny věci obsahá a obsáhl, a jeho nižádná, neb on jest nesmírný ..."

Mistr Jan Hus, Dcerka

Magdalena Pulicarová

NOC KOSTELŮ

*Společnost se rozletěla
dneska večer do kostela.*

*To schytali na radnici,
taky staří církevníci.*

*Církvě si vždy zvykly na to,
co řek Bůh, to že je zlato.*

*Tak si člověk vždycky klekl
před tím co bůh kdysi řekl.*

*Nechci ale „jejich nebe“,
já chci hledat „podle sebe“.*

*Mě se přeci denně týká,
co Bůh stále nově říká.*

VOLNĚ DLE ARANANDA UPANIŠADA

*Všechna velká pravda byla již myšlena
a zvěstováno také mnohé vědění,
nám zůstává žít dle dávné moudrosti,
v níž výše poznání se pojí s lidskostí
a nachází vždy správné řešení.*

*Pak povšimneš si a zvážíš pečlivě,
že poznání se beze slov zjevuje,
však, aby vůbec mohlo být slyšeno,
slova jako prostředek užije.*

*Chceš-li však chápat, nelpi na slově
ani na tom, kým je řečeno,
to překážkou by bylo poznání.
Mysli a vystihnout se snaž,
co uvnitř slova skryto, ztajeno.*

*Než nastoupíme cestu k výšinám,
choďme vděčně po pěšinkách v údolí,
nevěřme, že bude dovoleno nám
více předat, než jsme sami prožili.*

*Cílem mnohých cest je poznávat
za čím se jaká moudrost ukrývá,
kdo mnohé prohlédl,
má mnohé rád.*

Jarmila Plotěná

Daniel Novotný

OŠEMETNÁ SITUACE OKOŘENĚNÁ SLOVOTVORBOU

*klepnutý zabukýj
se za bukem potutelně usmívá
chystá se klepnout
neklepnutého rovnodenníka
který si to sune
do přeosvětlené budoucnosti
však mezi tím
dupčí vsuvkaři
vsunou libivolný hýl
mezi suny této akce
takže nakonec
nikdo nekleone nikoho
uf uf*

VĚTVENÍ

*větvící se cesty
mění osudy
(nebo jen zdánlivě?)
někdy není poznat
kam jít
zda jenom klouzat po kolejích
nebo si dupnout
(nebo je to prašť jako uhod'?)
větvící se cesty
jsou součástí zdejšího
koření života*

Daniel Novotný

EXPERIMENT

*prší trosky měst
klikatí žolíci svítí
trochu nad rámeček měř a vah
podává se hostina pestrosti
někdo klepal na měsíc?
někdo zvonil na slunce?
všechno se to obnoví
září nekonečna*

PŘELOMOVÁ

*loupat jednotlivé okamžiky
až na dřev
sjednotit různá chtění
do svazku energie
nemít nebýt
jen .-ít
až na hranici času*

JEDNOU

*jednou
až bude v úterý páteční čtvrtek
opřeš sebe o sebe
a tak dál, a tak blíž
až najdeš poklad
podíváš se kolem
a všechno bude
stejně*

MEDITAČNÍ

*myšlenky nelze najít
když je mysl
jako palác ze skla
průhledná*

Daniel Novotný

O BERUŠCE, KTERÁ CHTĚLA MÍT OSM TEČEK

Milé děti, byla jednou jedna beruška sedmítečná, která měla zvláštní přání. Nelíbilo se jí, že má stejně jako všechny ostatní berušky sedmítečné sedm teček: chtěla jich mít osm. Připadlo jí, že by pak tím, že bude neobyčejná, byla oblíbenější a slavnější.

„Sedm teček,“ říkala si každý večer před zrcadlem, „stejných sedm teček, jako kterákoli jiná beruška. Ach jo.“

Jednou se beruška od hodného motýla běláška dozvěděla, že za sedmi mraveništi a sedmi potůčky žije brouk poustevník, který možná umí plnit přání. Ihned ten samý den za ním beruška vyrazila se svým celoživotním přáním: mít osm teček.

Poté, co obešla tři mraveniště a přebrodila tři potůčky, najednou potkala jinou berušku, jdoucí stejným směrem. A k jejímu údivu tato jiná beruška měla osm teček.

„Ahoj beruško,“ zavolala beruška sedmítečná, „ještě jsem nikdy neviděla berušku s osmi tečkami. Kam máš namířeno?“

„Slyšela jsem,“ odvětila beruška s osmi tečkami, „že za sedmi mraveništi a sedmi potůčky žije brouk poustevník, který možná umí plnit přání. Chci, aby mi splnil moje celoživotní přání: mít sedm teček, stejně jako každá jiná beruška sedmítečná.“

„Sedm teček, jako všechny ostatní? Proč si to přeješ?“ zeptala se naše beruška, kterou známe od začátku příběhu.

„Když jsem byla malá, některé berušky se mi kvůli osmi tečkám posmívaly. Taky jsou podezřívavé, jestli vůbec patřím k jejich rodu. Nebo si myslí, že ze sebe schválně nadutě dělám zajímavou... a kam máš namířeno ty?“ odpověděla beruška s osmi tečkami.

„Budeš se mi možná smát, ale jdu za stejným broukem poustevníkem, říct mu, že chci mít osm teček místo sedmi. Je to můj celoživotní sen.“

„A proč si chceš přát něco takového?“ zeptala se beruška s osmi tečkami. „Když budu neobyčejná, můžu přece být slavná a zajímavá,“ odpověděla beruška sedmítečná.

„No vida,“ usmála se beruška s osmi tečkami, „nikdy by mě napadlo ze svojí zvláštnosti takto udělat přednost.“
Obě berušky se podívaly jedna na druhou. Pak se začaly smát.

„Tím, že mám sedm teček,“ řekla ta sedmítečná, „vlastně úplně v klidu všude zapadnu.“

„Tím, že mám osm teček,“ řekla ta osmítečná, „můžu být slavná a zajímavá.“

„Jdeme domů. Kdo ví, jestli ten brouk poustevník opravdu umí plnit přání, třeba se to o něm jen říká,“ usmála se beruška sedmítečná. Obě se obrátily a začaly směřovat k domovu.

Berušky si vyměnily adresy a začaly se spolu kamarádit. Každá se od té druhé naučila, že každý by měl být vděčný za to, jaký je, být sám sebou a na tom teprve stavět.

Pavel Sedlák

ÚVAHA O HLEDÁNÍ PRAVDY V SOUČASNÉM SVĚTĚ

Kde hledat pravdu při současné složité situaci v našem světě? Když se informace ztrácejí pod nánosy propagandy, reklamy a bulváru? Přitom v současné době potřebujeme více než kdy jindy důsledně rozlišovat podstatné od nepodstatného, relevantní informace od propagandy, vycházet z toho, co víme jistě, nevěnovat se divadlu určenému pro dav.

Jestli nás zajímá pravda, mohli bychom se podívat zpátky, podívat se, jak se svým současníkům jevíli lidé, kteří se ve své době pravdě přiblížili. Karel Čapek byl již za svého života právem obdivován. Dnes můžeme posoudit, jak obdivuhodně dokázal vystihnout svoji současnost. Co vypadalo jako vznícená fantazie spisovatele (Krakatit), to realita atomové bomby během dvou desetiletí předběhla. Nepodlehnu levičáctví, které bylo tak oblíbené mezi intelektuály "první republiky", přitom však jeho dílem prosvítá hluboké sociální citění a pochopení lidské povahy. Ve své době byl kritizován "zleva" i "zprava". Takové stanovisko může vypadat nevýrazně, pravděpodobně se nestane "internetovým memem" s mohutným rachotem svištícím rychlostí světla nejrůznějšími "sociálními sítěmi", není to snadná cesta, jak se "zviditelnit". Na druhou stranu nás může těšit, že ty snadné cesty mohou být zkratkami do horoucích pekel. Máme zde jistě široké pole pro unitářské používání rozumu.

Například můžeme zastávat názor o absolutní škodlivosti nebo prospěšnosti jakéhokoli očkování, bez ohledu na praktické zkušenosti. Zkušenosti nám říkají, že díky očkování v naší oblasti prakticky vymizely mnohé infekční choroby. Na druhou stranu, vysoce variabilní virus chřipky oběhne třikrát kolem světa a v době, kdy se k nám dostane, se natolik změní, že je očkování neúčinné. Přitom narychlo vyrobená vakcína může mít neznámé vedlejší účinky.

Nebo se můžeme setkat s rezoltním názorem, že je / není v životě lidském všechno určeno postavením "hvězd" v okamžiku narození. Proč, když přesný okamžik zrodu může být ovlivněn spoustou věcí? Proč ne například okamžikem početí? Na druhou stranu dává smysl úvaha, že lidská bytost se velmi mnoho učí ve věku do tří let, přičemž rytmy a nálady přírody a lidí jsou nepochybně poněkud jiné v lednu a v srpnu, také nelze popřít, že se některé biologické cykly živé přírody řídí podle postavení měsíce.

Zkusme tento postup aplikovat na současné problémy našeho světa. Na konflikt na Ukrajině existují všelijaké pohledy, jedna věc je však nesporná. Totiž, kterým směrem se posouvají hranice. Ukazuje se, že smlouvy s Ruskem, které Ukrajině garantovalo bezpečnost výměnou za zničení jaderných zbraní, nemají ani hodnotu papíru, na kterém jsou napsány.

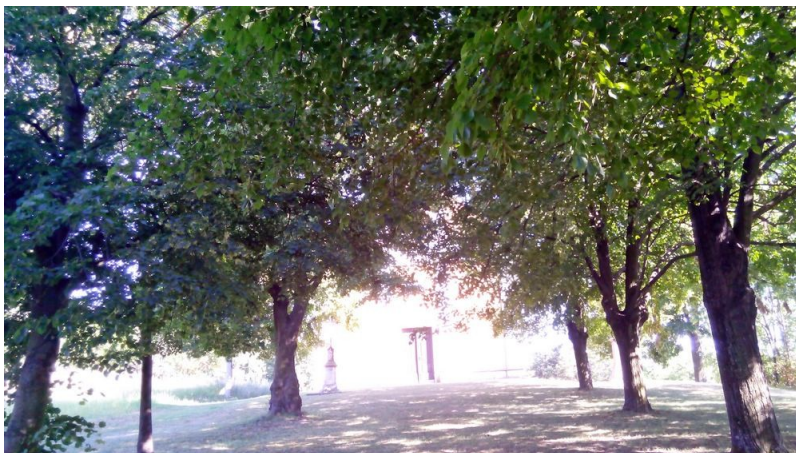
Nedávno rozvířila hladinu veřejného mínění diskuse o uprchlících. Okamurovské házení uprchlíků do jednoho pytle, jako bandy nemakačenků a teroristů, to je vskutku nechutná politická show. Těch pár uprchlíků, o kterých se teď jedná, náš stát jistě bez problémů zvládne. Jenže přijdou další vlny. Přitom jsou zde výrazné kulturní rozdíly, útěk před důsledky nábožensky zabarvených konfliktů bohužel nemusí znamenat automatickou proměnu postojů směrem k vyšší toleranci.

Domnívám se, že první roli při přijímání uprchlíků by mělo hrát humanitární hledisko. V širším kontextu by do tohoto humanitárního hlediska měly být zahrnuty i preferenční body pro neislámské běžence, tito lidé se bohužel nemají kam vrátit.

Nechci si činit nárok na jakýsi patent na rozum, ani nejsem islámobijec. Toto náboženství přináší praktikujícím leccos dobrého i horšího, jak už to na světě chodí. Jiná otázka je, zda je hlavní proud současného islámu kompatibilní s naší kulturou. Populační dynamika islámu nevyhnutelně povede k postupné islamizaci Evropy. Je možné, že za 50 let bude etnická a náboženská mapa Evropy změněna k nepoznání. Důsledné odmítání zoufalých u-

prchlíků bohatou Evropou by však znamenalo popření hodnot naší civilizace už teď.

Václav Havel kdysi vyjádřil názor, že bychom měli „vyhledávat společnost lidí hledajících pravdu a vyhýbat se těm, kteří ji již našli“. Takové hledání je opakem dogmatického přístupu, vyžaduje svobodné připuštění odlišných názorů a úhlů pohledu, vysokou kulturu dialogu. Važme si této svobody a chraňme ji, není samozřejmá, nemusí trvat věčně.

Lutršték

Foto na titulní straně – Mraky: P. Sedlák

Foto Růže: Z. Červená

Foto Vřes: P. Sedlák

Foto Lutršték: P. Sedlák

TENZIN DELEK RINPOČHE

Dne 12.7.2015 zemřel ve vězení v Chengdu tibetský tulku Tenzin Delek Rinpočche. Tenzin Delek Rinpočche byl tibetský buddhistický předák z Garze, provincie S'-čchuan. Narodil se v tibetském Lithangu. Tibeťané a zahraniční lidskoprávní aktivisté marně žádali o jeho propuštění ze zdravotních důvodů. Poté požadovali aspoň jeho tělo, aby mohla být určena příčina smrti a vykonány tradiční pohřební rituály. Při jednom z protestů čínské bezpečnostní složky zahájily palbu, přičemž zranily několik Tibeťanů. Čínské autority nechaly jeho tělo spálit, aby nebylo možné určit příčinu smrti.

Byl uvězněn 7.4.2002 během razie v Jamyang Choekhorlingu v Garze. Byl obviněn z účasti na bombovém útoku z 3.4.2002 na centrálním náměstí města Chengdu, centra S'-čchuanské provincie. Ve vykonstruovaném procesu byl nejprve odsouzen k trestu smrti, na nátlak ze zahraničí byl 26.1.2005 rozsudek zmírněn na doživotí. Zahraniční lidskoprávní organizace a odborníci na lidská práva z OSN nadále protestovali proti nespravedlivému procesu a proti špatnému zacházení ve vězení.

Tenzin Delek byl známý také svou snahou o vytváření sociálních, zdravotních, vzdělávacích a náboženských institucí pro tibetské nomády ve východním Tibetu, také se zasazoval za ochranu přírody proti nepromyšleným projektům na těžbu dřeva a nerostných surovin a působil jako mediátor mezi Tibeťany a Číňany.

V listopadu 2009 podepsalo 40000 Tibeťanů z oblasti, kde působil petici žádající obnovení procesu. Drželi v centru Lithangu několik dnů hladovku, která vedla k dočasnému uvěznění asi 70 Tibeťanů.

Podle wikipedie Ing. Pavel Sedlák

PROGRAM NA MĚSÍC ZÁŘÍ 2015

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Úterý 17,30 – 18,30 hod.:

15.9., 22.9., 29.6.: ZPĚV DUCHOVNÍCH PÍSNÍ A MANTER

Středy 17 – 19 hod.:

9.9.: SETKÁNÍ NAD INSPIRATIVNÍM TEXTEM A MEDITACE

16.9.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, RNDr. Milan Lustig: **SLUNEČNICE –
zdravotní cvičení a meditace**

23.9.: Ivo Koukol: **SVÁTKY SLOVANSKÉHO ROKU – I. podzim**

24.6.: Ing. Pavel Sedlák: **POČÍTAČOVÁ PORADNA – Windows 10**

Pátky 17 – 19 hod.:

4.9.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **BÝT PŘÍTOMEN aneb o dávném tajemství
stále nedoceněném**

11.9.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **VĚDOMÁ DUCHOVNÍ CESTA A DNEŠNÍ
ČLOVĚK?**

18.9.: **SETKÁNÍ S BÍLOU ŠAMANKOU ČESKÉHO PŮVODU**

26.6.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **MALÁ SLAVNOST PODZIMU věnovaná
ideálům spojeným s odkazem knížete Václava a s českou státností**

Čtvrtek 18,00 – 20,00 hod.:

10.9.: Setkání skupiny **ALLAN KARDEC:** (přednes česky)
téma: **ODPUŠTĚNÍ A ODPUŠTĚNÍ SOBĚ – J. Jackulak**

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz.

Viz též www.unitaria.cz a www.brno.unitari.net .

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
Ing. Marie Vohlídalová, Ing. Ivan Sommer, Ing. Pavel Sedlák
Za obsah článku nese odpovědnost jeho autor.

MK ČR E 16083